

Жалба, подадена на 9 декември 2016 г. от Greenpeace Energy eG срещу определението, постановено от Общия съд (пети състав) на 26 септември 2016 г. по дело T-382/15, Greenpeace Energy eG/ Европейска комисия

(Дело C-640/16 P)

(2017/C 038/25)

Език на производството: немски

Страни

Жалбоподател: Greenpeace Energy eG (представители: D. Fouquet, S. Michaels, J. Nysten, Rechtsanwälte)

Друга страна в производството: Европейска комисия

Искания на жалбоподателя

Жалбоподателят моли Съда:

- да отмени определението на Общия съд от 26 септември 2016 г. по дело T-382/15, Greenpeace Energy eG, доколкото засяга жалбоподателя,
- да върне делото на Общия съд, който да се произнесе,
- да осъди ответника да заплати всички съдебни разходи, включително разходите за адвокат и пътуване.

Основания и основни доводи

В подкрепа на жалбата си жалбоподателят излага следните пет основания:

1. Общият съд очевидно приел, че съгласно член 263, четвърта алинея, предложение трето ДФЕС подзаконовите актове, които по силата на тази разпоредба могат да бъдат атакувани, трябва да са с общо приложение. С оглед обаче както на формулировката, така и на историята на създаване на тази разпоредба, в частност на намеренията на законодателя, подобна правна теза трябвало да се оцени като юридически неправилна.
2. Общият съд изглежда възприел становището, че при изискването за пряко засягане при правните актове, които не включват мерки за изпълнение, са налице два самостоятелни критерия, подлежащи на отделно разглеждане. В настоящия случай обаче това трябвало да бъде отречено, тъй като, от една страна, не били необходими никакви последващи мерки за изпълнение по смисъла на тази разпоредба нито от Обединеното кралство, нито от Европейската комисия, и от друга, с предоставянето на помощта незабавно настъпили последици за пазара, т.е. жалбоподателят непосредствено усетил последици за конкуренцията.
3. Общият съд критикувал недостатъчните данни, изложени от жалбоподателя, за прякото му и лично засягане. С това обаче Общият съд игнорирал предоставената информация, или поне не я разгледал достатъчно задълбочено.
4. Общият съд изглежда приел, че възможността за индивидуализиране съгласно член 263, четвърта алинея, предложение второ ДФЕС в съзвучие с практиката, изведена с дело Plaumann, следва да бъде отхвърлена, когато може да има други предприятия, които по подобие на жалбоподателя са засегнати от последиците за конкуренцията, настъпили с предоставянето на помощта. С оглед на съдебната практика, и по-специално на дело C-309/89, Codorniu, обаче това изглеждало неправилно, дори ограничително тълкуване. В допълнение, жалбоподателят препраща към твърденията си относно фактическата обстановка, които били изложени в жалбата пред Общия съд и от които била видна достатъчната възможност за индивидуализиране, но които Общият съд очевидно или не преценил, или не преценил достатъчно задълбочено.
5. Общият съд изглежда възприел становището, че националните съдилища могат да предоставят ефективна правна защита срещу решението на Комисията за разрешаване на помощ. Това щяло да означава, че със задължаването на държавите членки да установят подходящи правни средства (член 19, параграф 1, втора алинея ДЕС) законодателят на Съюза е желал да остави проверката на отделните актове на институциите на Съюза, като например на Европейската комисия, на съдилищата на държавите членки. Това становище обаче не намирало опора нито в практиката на Съда на Европейския съюз относно актовете на Съюза, нито в съществуващите способы за съдебна защита, нито по-специално в разделението на правомощията между националните съдилища и Европейската комисия в областта на правото на държавни помощи, и съответно трябвало да бъде счетоно за юридически неправилно.